

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

9.nodaļa: Par tā saucamo nāvi

264.

Parunāsim par nāvi. Nāve nav nekas vairāk, kā matu apcirpšana, tāpat tiek atdota matērija. Jautājumu par Vadoņiem izšķir tas pats pievilksmes un atgrūšanas likums. Atdošanas un palīdzības princips garīgā pasaulē ir stiprs, tāpēc katra matērijā esošā gara izturēšanās izsauc atbildi. Lietas būtība atkarājas no tā, kurš prasa. Var pievilkt un noturēt savā tuvumā augstus spēkus. Tāpat iespējams nostiprināt arī viszemāko garu parādīšanos. Kas grib, lai arī saņem. Kad ļaudis sapratīs cik derīga ir tīra atdošana, tad viņi saņems bagātību. Gars – zvaigžņu dailes gaisma. Bet maz gan savienojas ar gaismu, vairāk paliek astrālos ķermeņos. Labāk degt kā zvaigznei, paturot zināšanu un iespēju atgriezties uz planētām, lai palīdzētu. Ir iespējams izvēlēties labāko daļu, vai gan tiem, kas dod, netiek piešķirtas iespējamības? Ir iespējams tiekties augšup, pie gaismas, lai palīdzētu un tad vairs nav šķiršanās. Ja palicēji uzskatītu aizgājušos kā aizsūtītus pie gaismas un pēc gaismas, tad saskare būtu pareizāka. Jo augstāks gars, jo vairāk viņš redz – atkarājas no gara. Augsti stāvošs gars jūt, kurp tiekties, lido kā bulta. Bet tumšais mīņājas aizkrāsnē. Tāpēc vērtīga ir droša vēlēšanās meklēt, jo katrs meklētājs atradīs. Ja gara vēlēšanās ir augstas, tas var atrast augstus tēlus, un tos vairojot, tuvoties pilnībai.

265.

“Mēs nemirsim, bet pārveidosimies”- kā gan vēl skaidrāk izsacīties par mūžīgo dzīvošanu? “Gudrais nāk pie Manis pa Augstāko Ceļu” – tik pārliecinoši novēlēts dzīvais ceļš. Netaisns ir aizrādījums, ka Nolikums nav minēts par dzīvi ugunīgajā Pasaulē. Ir daudz tiešu norādījumu, bet cilvēki no tiem izvairās. Vai gan mūžīgi dzīvīvajai Uguns stihijai var atbilst jēdziens par nāvi, par sastingumu?

266.

Kā smags liktenis cilvēka apziņu nospiež doma par nāvi. Kā neatvairāms kauss biedē nāves rēgs un, nostaigājis visu dzīves ceļu, gars nonāk pie slēdziena, ka šeit jāizbeidz dzīvība. Tāda ir tā gara gaita, kas nošķīries no kosmosa.

Nezinot sākuma un paredzot tikai beigas, nošķīries gars nostaigā savu dzīvi bezmērķīgi. Bet apzinoties Bezrobežību, ikviens var iemantot nemirstību. Bezbailība beigu priekšā un traukšanās uz Bezrobežību norādīs garam virzienu uz kosmiskās neierobežotības sfērām. Nostipriniet Nemirstības atskārsmi un ielieciet katrā darbībā kosmiskās uguns jaunrades dzirksti. Un šis nesaudzīgais liktenis pārvērtīsies kosmiskās dzīvības aicinājumā. Mūsu varenais taisnīgais likums jūs izvēlējies par pasaules procesu līdzdalībnieku! Apzinieties Nemirstību un Kosmisko Taisnīgumu! Katram sagatavota brīnišķīga pakāpe.

Atrodiet domāšanai Nemirstības ceļu!

267.

Tātad, galvenais pārpratum ir tas, ka cilvēki gatavojas nāvei, lai gan vajadzētu audzināt sevi dzīvībai. Viņi ir pietiekami daudz dzirdējuši par to, ka nāves jēdziens kā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

9.nodaļa: Par tā saucamo nāvi

tāds ir iznīcināts. Cilvēki pietiekami dzirdējuši par septiņu apvalku nomaiņas nepieciešamību. Diezgan skaidri ir norādīts, ka šīs nomaiņas notiek ar aktīvu Uguns palīdzību. Tātad, jāsekmē ugunīgās transmutācijas, ja jau tās ir neizbēgamas. Kāpēc gan izšķiest gadu simtus un tūkstošus tam, ka var paveikt nesalīdzināmi ātrāk!

Mūsu apziņa jāsagatavo tam, lai mūsu koncentrētos ķermeņus paņem ugunis. Ja jau kaut kas nolemts uguns iedarbībai, tad lai tāda svētība iestājas iespējami īsākā laikā.

268.

Organisma nāve ir kā sava veida ķīmiska reakcija, bet cilvēks, kas nonāvē savas apziņas psihodzīvības garu, jāierindo kosmiskās jaunrades kustības iznīcinātājos. Eksistences spārni psihodzīvībā ir bezrobežīgi un aiznes manifestētas ugunis pie pašas saules sirds.

269.

Kad cilvēki runā par nāvi, bieži tiek izteikti pareizi apsvērumi. Cilvēki zina, ka negaidīta nāve dažreiz rada sarežģījumus. Cilvēki zina, ka astrāla pakāpeniska iziešana var daudz ko atvieglot, bet galveno apsvērumu nepasaka. Izvairīšanās domāt, ka pāri visiem citiem apstākļiem būs psihiskās enerģijas kādība. Ar apziņu cilvēks pārvarēs visus šķēršļus. Kad apziņa izaugusi, tad nekādam pārejas stāvoklim nav nozīmes. Kad saite ar augstāko pasauli stipra, tad visi pasākumi kļūst viegli. Bet dīvaini, ka cilvēki ieskata par labāku spriedelēt par sīkumiem, galveno aizlaižot garām.

270.

Vajag pārlūkot visus apsvērumus attiecībā uz nāvi. Ja nav domu par pašnāvību, ja viss ir bijis pildīts ar darbu, vai gan tad vajadzīgs ilgs mūžs vienā ķermenī? Lietderīgāk ir sadalīt laiku vairākos mēģinājumu posmos. Enerģijas ekonomija ir pasaules celtnes pamats. Sekot uz jaunu, ar ozonu pildītu namu, nozīmē iegūt pieeju jauniem krājumiem.

Bija pienākums – iznīcināt nāves godināšanu. Var nonākt līdz tādai aprobežotībai, ka pārbraukšana uz kaimiņu pilsētu sāks likties kā notikums. Vēlāk nevajadzēs mainīt dzīvokļus, un grūtības radīs apgērba pārmainīšana. Nekustīgi cilvēki visvairāk bīstas nāves. Neuzdrošinās domāt par to un pārejošo mirkli uzskata par beigu stāvokli. Bet pat āda uz ķermeņa atjaunojas un mēs neaicinām kapračus aprakt nokritušo čaulu. Kāpēc gan, vadoties no mikrokosma, neizdarīt salīdzinājumu. Ar Makrokosmu, iegauvējot visus gara neiznīcības nosacījumus, par kuriem runā Bhagavat Gita.

271.

Cilvēka nāvi var ieskatīt kā Kosmiskā Magneta krasas pievilksmes parādību. Ir grūti nenosaukt dzīvību un nāvi vienā un tai pašā vārdā; tā pati pievilksme bezrobežīgajā nomaiņā, mainās tikai kombinācijas un viņu uzdevumi. Cik daudz varētu iegūt,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

9.nodaļa: Par tā saucamo nāvi

apzinoties šī cildenā saplūsmes likuma esamību visā Kosmosā. Patiesi, sākums un beigas sastopas izplatījumā.

272.

Izzūd robežas starp poliem, tā Mēs sakām, kad nemainās dzīvības impulss. Pāreju no vienas pasaules otrā nosauc par visu enerģiju utilizāciju. Šīs nomaiņas ir izplatījuma uguns kosmiskā augšupeja. Tā dēvētā nāve ir jaunu kombināciju iespējamība un šis spēks dzīvo visā Kosmosā.

273.

Kā izprotams mūžīgi kustīgais dzīvības process, kad visas enerģijas tikai transmutējas? Bet Kosmosā nav apstājas. Viss nepārtrauktu strāvu piesātināts. Enerģijas virzās viļņveidīgi un ceļas augšup kā jaunas enerģijas; tie ir spēki, kas neredzami iznīkst, kad jaunās norises izstumj vecos sablīvējumus; tad, patiesi, notiek diža enerģiju apmaiņa.

Ir pareizi nosaukt nāvi par dzīvinātāju apmaiņu. Kā būtu iespējams vienkāršot visgrūtāko stundu? Izprotot enerģijas apmaiņu. Varens ir apmaiņas likums un atkarājas no cilvēka, kurp viņš virzīs savu likteni. Kosmiskā Pavēle katram nosaka progresa pakāpi; bet pats gars izlemj – noraidīt to, vai pieņemt, bet mūžīgajai vielu un enerģiju apmaiņai nav gala.

274.

Kur tad radīsies doma par Bezgalību, ja cilvēks aprobežojas ar zemes eksistenci? Neviens nepalīdzēs bērnam līksmi ielūkoties nākotnē, tāpēc arī darbs ir izrādījies par lāstu. Tiesa, cilvēka mūžs kļūst ilggadīgāks, bet kam gan vajadzīgs tāds pagarinājums, ja ļaudis joprojām nezina par Bezrobežības varenību!

275.

Var iedomāties tādu stāvokli, kad nāves jēdziena vairs nebūs, un esamības stāvokļa nomaiņa kļūs par parasta veida sasniegumu. Nav saprotams, kādā kārtā notikusi tāda pasaulu sadalīšana, kas evolūcijai nebūt nav vajadzīga. Vienīgi varbūt ka cilvēki ir izveidojuši augstprātīgu priekšstatu par Zemi.

276.

Gars nodreb domājot par nāvi. Bet kad apziņa iedziļinās Esamības būtībā, tad nostiprinās Vienotības jēdziens. Kad gars būs sapratis, cik nepārtraukti risinās dzīvības izpausmes, tad varēs norādīt uz visu ķēžu nepārtrauktību. Domas ķēde, darbības ķēde, seku ķēde, centienu ķēde, dzīvību ķēde; viena ķēde nosaka otru! No šīm ķēdēm sastādās dzīvības magneta jaunrade. Un garam būtu jānodreb nevis domājot par galu un nomaiņu, bet gan domājot par ķēdes pārtraukšanu. Ja izsekotu, kā pa izplatījumu joņo pārrauto ķēžu rekordi, tad, patiesi, garam jānodreb. Kad ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

5.daļa: Mūžu tīrumā

9.nodaļa: Par tā saucamo nāvi

apstiprināta varenā pārvietošanās, tad iegūs tikai tas, kas būs pieslēgjis evolūcijas vienībai.

277.

Protams, neiedziļināšanās pastāvošajā sakarībā starp Ugunīgo un zemes Pasauli laupa dzīvei nozīmi. Jebkura dzīvības izpausme tad zaudē jēgu. Protams, iedziļināšanās ugunīgajā Pasaulē ir dzīvē nepieciešama, lai saprastu, ka divu pasaulu apvienība kosmiski pavirza domāšanu.

Cik daudzkārt skaidrāk var gars iedomāties dzīvības un nāves procesu, ja apziņā dzīve Pārzemes Pasaules jēdziens.

Ir ļoti svarīgi izziņāt tos dzīvības impulsus, kuri nākotnē izveidos smalkās eksistences nosacījumus!

Jo nedrīkst atzīt to, kas mūžīgs par pārejošu un pārejošo par mūžību. Tā, dzīvojot matērijā, gars iemācās cienīt pārejošo, bet Kosmā ir nolemta Mūžība.